

VIRGINIA PETRICĂ

MAGIA MAEȘTRILOR ULEIȘTI

Amenințarea Mănușii Negre

Volumul II

CÎȘMIGIU
books

Redactor: Mia Morărescu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban
Ilustrații copertă și interior: Isabela și Virginia Petrică

Reminder: Locurile, personajele și toate elementele din carte sunt parte a lumii maștrilor uleiști, care este modelată altfel decât cea reală.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PETRICĂ, VIRGINIA

Magia maștrilor uleiști / Virginia Petrică. - București : Cișmigiu Books, 2023-2024

2 vol.

ISBN 978-606-28-1822-7

Vol. 2 : Amenințarea Mănușii Negre : roman. - 2024. -

ISBN 978-606-28-1816-6

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062818166

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2024

Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare

Editor: Vasile Muscalu

B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București

Tel.: 021 – 315.32.47

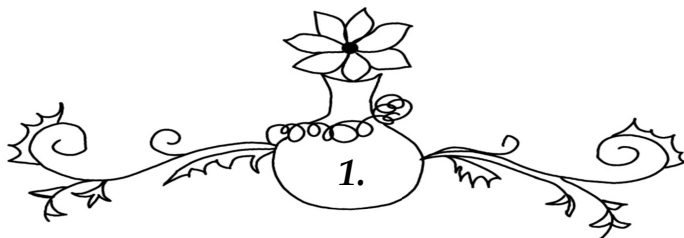
www.editurauniversitara.ro

e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357

comenzi@editurauniversitara.ro

www.editurauniversitara.ro

Ziua ursului

Printre crengile copacilor, albastrul senin al cerului părea că anunță o zi însorită de primăvară. Vântul înghețat al celei de-a doua zile a lunii februarie amintea însă că iarna nu se terminase și tăia nemilos obrajii celor opt oameni care înaintau cu greu prin zăpadă. Pașii lor scârțâiau strident, tulburând liniștea pădurii încremenite. Înaintau unul în urma celuilalt pe poteca îngustă, mărginită de tufe ce abia se mai vedeau sub greutatea troienelor.

– Dacă mi-ar fi spus cineva că mă voi întoarce atât de curând aici, când iarna nici măcar nu s-a terminat, n-aș fi crezut nici în ruptul capului! suspină o voce stinsă.

– Ei, Cotiso, nu te mai plânge, doar a fost ideea ta! îl admonestă Toma tot în șoaptă.

– Chiar așa, Cotiso. Să știi că nici eu nu-mi propusesem să vizitez iar pădurea pe gerul ăsta. N-aș fi ieșit până la primăvară, dar tu ai spus că e ceva foarte important! se auziră vorbele Ioniei, înăbușite de cele două rânduri de fulare trase până aproape peste ochi.

– Hai, copii, înaintați, trebuie să ajungem acolo devreme! îi zori un bărbat înalt care venea în urma lor.

– Înaintăm, ce să facem... Eu și ideile mele...

– Sper că, măcar de data asta, nu l-ai mai adus și pe Cronțanilă! adăugă Ionia pe un ton abia auzit.

– Ce-i drept, m-am gândit, dar prea-stimabilul meu hamster s-a băgat în colțul din spate al cuștii când m-a văzut așa echipat și a refuzat să mai iasă. A încercat chiar să mă capseze de deget când am vrut să-l iau.

– Săracul! Cred că încă își aduce aminte câte a pătimit! își înăbuși Toma un hohot de râs. Dar, ce să zic, ne-a fost de ajutor data trecută! admise el.

Fulgerător, i se derulară în minte toate întâmplările zilelor și nopților din noiembrie anul trecut, când plecase împreună cu bunul lui prieten Cotiso și cu Ionia, Sânziana protectoare a maștrilor uleiști, în căutarea tatălui său, dispărut fără urmă de atâția ani. Cea mai plăcută parte a aventurilor de atunci avusese loc, fără îndoială, în inima copacului de pe insula din mijlocul pădurii, unde aflase răspunsuri neașteptate, dar unde se născuseră și atâtea întrebări noi și mistere nedezlegate.

Acolo primise harta străveche, pe care Marele Deceneu o lăsase moștenire nepotului său și care conținea, încă nedeslușită, cheia reunirii celor patru neamuri de duhuri ale naturii: Ielele, stăpânele aerului, Sânziennele, măiastrele pământului, Vâlvele, protectoarele focului și ale comorilor ascunse, și Știmele, frumoasele apelor.

„Da, Știma Apelor, chiar e frumoasă! Le depășește pe Iele și pe Sânzienne la un loc. Și cântecul ei... încă îmi mai răsună în minte, ca o chemare de dincolo de lume, din care îți dorești să nu te mai trezești niciodată...”

suspină Toma nostalgic, apoi se încruntă, amintindu-și că Știma fusese cea care îi ținuse tatăl prizonier mulți ani ca să prepare uleiuri vindecătoare pentru ea și pentru suratele ei pe cale de dispariție.

Toma tresări scuturat de un fior și întoarse brusc capul, pentru a verifica dacă taică-său era încă în spatele lor. Antim îi făcu vesel cu mâna. Chiar dacă nu fusese de acord la început cu ideea de a se întoarce în pădure atât de curând și pe vreme de iarnă, acceptase în cele din urmă să-i acompanieze pe copii, mai ales că nu mai avusese ocazia să asiste la evenimentul despre care le povestise Cotiso.

– Să nu faceți gălăgie, aproape am ajuns! transmise bărbatul din fruntea șirului instrucțiuni către cei din spate.

Cu toții se conformară, înaintând cu grijă și încercând să pășească fără să facă zăpada să scârțâie prea tare. Cărarea devenise mai lată, permițându-le să se grupeze câte doi. La un moment dat, cel care conducea grupul le făcu semn să se oprească și să se ascundă. Unii se ghemuiră după niște tufișuri mari, acoperite de zăpadă, iar câțiva se cățărară într-un copac cu crengile mai joase, pregătiți să filmeze.

– Și acum, ce facem, tată? se adresă Cotiso celui de lângă el, un bărbat cu obraji rotunzi, ușor îmbujorați și cu ochi mici și veseli.

– Așteptăm să apară. Nu cred că mai durează mult.

În fața lor, cărarea cotea la dreapta, fiind blocată la stânga de un morman mare de nea, în spatele căruia era

un trunchi imens de copac bătrân. Bărbații le făcură semn copiilor să privească într-acolo. Vântul se oprise brusc, sporind liniștea pădurii și emoția așteptării. Toma, ascuns după o tufă împreună cu Ionia și cu tatăl lui, își dădu seama că lumina care pătrundea printre ramuri se diminuase, ca și cum ar fi fost aproape seară, și nu o dimineață târzie, semn că se înnorase.

Deodată începură să se audă foșnete și trosnete, iar troianul de zăpadă se mișcă puternic, apoi se prăbuși, împrăștiindu-se în jur și făcând loc unei siluete masive. Un urs mare și brun ieșise din ascunzătoarea lui din inima copacului și înainta somnoros, cu pași rari. Toma se uită la el admirativ. Nu văzuse niciodată această fiară atât de aproape și aproape că se aștepta să înceapă să vorbească, precum râșii Ielelor cu care se confruntaseră în noiembrie, nu departe de acest loc, sau ca lupii albi care îi ajutaseră să scape de aceștia. Ursul din fața lui nu dădea însă semne că era altceva decât un simplu animal sălbatic.

Când Cotiso îi povestise că tatăl său urma să asiste (împreună cu niște colegi din asociația de protecție a urșilor din care făcea parte) la ieșirea unui urs din bârlog, nu i se păruse nimic interesant. Devenise curios când prietenul lui adăugase, entuziasmat, că acest eveniment funcționa, conform tradiției străvechi, ca un oracol, prevestind cum va fi vremea în acel an.

Astfel, se spunea că, atunci când iese din culcuș și își vede umbra, ursul se sperie și se întoarce la loc să-și continue somnul. În acest caz, iarna va mai ține cel puțin încă o lună și jumătate. Dacă nu-și poate vedea umbra,

urmează să rămână afară, semn că primăvara va veni mai repede.

Ionia, Toma și Antim se molipsiseră și ei de încântarea lui Cotiso și hotărâseră să participe la scurta expediție în pădure, oarecum liniștiți de faptul că aveau tovarăși de drum echipați cu puști tranchilizante, așa, pentru orice eventualitate.

Dincolo de copaci, cerul era în continuare înnorat, căci lumina era mult mai stinsă și nu se vedea nicio umbră pe zăpada albă. Ursul pășea tacticos, urmând cărarea ce cotea la dreapta, fără a da vreun semn că ar dori să se întoarcă la căldura bârlogului.

Deodată, vântul începu să bată iar și animalul se opri cu nasul în aer, adulmecând ceva. Își schimbă apoi direcția și Toma se îngrozi dându-și seama că venea direct spre ei. Trecu însă de tufa lor și se opri în dreptul celei unde erau ascunși Cotiso și cu tatăl său. Acesta din urmă le făcu semn celorlalți să nu tragă încă și se întinse la pământ, prefăcându-se mort. Fiul lui îi urmă exemplul și încremeni lângă el.

Ursul se apropie cu botul de cei doi, mirosindu-i bine. Toma înțepenise de frică, gândindu-se ce era în inima lui Cotiso și a părintelui acestuia. Deși, în teorie, urșii nu atacă oamenii în această poziție, nu se știa niciodată ce reacții ar putea avea. Cu coada ochiului o văzu pe Ionia lângă el, îngrijorată și concentrată, dar nu îndrăzni să-i șoptească nimic, de teamă să nu facă zgomot.

Brusc, fiara își îndreptă atenția spre rucsacul lui Cotiso, pe care îl sfâșie cu o lovitură de labă și își înfipse

colții înăuntru, mestecând cu poftă ceva. După ce termină, se apropie iar de băiat și îi linse mâinile rapid, înainte ca puștile să apuce să tragă. Apoi se depărtă cuminte, reluându-și drumul pe cărare, până ieși din raza lor vizuală. Abia după ce pașii greoi ai animalului nu se mai auziră pe zăpadă, îndrăzniră să se miște cu toții.

– Ce-ai luat, băiete, în rucsacul ăla de a venit ursul la tine? Nu cred că s-a înghesuit la sandvișurile cu cașcaval. Ptiu, așa sperietură n-am mai tras de mult! îl apostrofă pe Cotiso taică-său cu voce joasă, în timp ce ceilalți se strângeau în jurul lor, curioși și ușurați.

– Îmi pare rău, nu m-am gândit că se poate întâmpla așa ceva. Știi că a făcut bunica pește pane de dimineață și șnițele pentru prânz. Miroseau așa de bine și erau calde... Am strecurat câteva în rucsac, în caz că ni se terminau sandvișurile.

– Câteva? Pun pariu că erau vreo zece, cel puțin! Bine că nu l-ai adus și pe Cronțanilă, că-l mânca Moș Martin la desert! Încercă și Toma să glumească pentru a mai destinde un pic atmosfera.

– Ba eu cred că nu are legătură cu mâncarea, ci cu faptul că vă cheamă Ursariu. A venit ruda voastră să vă salute! râse bărbatul înalt, mângâindu-l pe cap pe Cotiso pentru a-l liniști, căci băiatul tremura încă. Bun, acum că ne-am lămurit că nu și-a văzut ursul umbra și că e rost de o primăvară grabnică, ce-ar fi să mergem spre casele noastre? Hai, copiii, să vă ducem acasă, că v-o fi foame și vouă, nu numai ursului!

Se încolonară iar în șir indian și o porniră glumind în șoaptă pe seama pășaniei lui Cotiso.

– Ei, băieți, vă vine să credeți că de data asta plecăm din pădure fără să ne întâlnim cu Ielele sau cu ajutoarele lor? îi întrebă Ionia mai vioaie.

– Adevărul e că ursul parcă n-a fost așa de periculos ca Ielele! prinse Cotiso grai.

– Daa, te-ai gândit că duceam lipsă de senzații tari... replică Toma amuzat. Nu înțeleg, serios, cum îți se întâmplă toate doar ție...

– Ca să mă ierțați, ce-ar fi să veniți pe la noi pe-acasă? Bunica a făcut clătite! Știți că azi e și ziua clătitelor, nu numai ziua ursului? Am avut grijă s-o informez din timp.

– Poate în Franța, nu la noi! Dar așa o invitație nu se refuză! se arată interesat Toma.

– Tată, pot să vină Toma și Ionia la noi la masă? Le-am spus de clătite.

– Sigur, fiule, de ce nu? Vă invităm cu drag și pe dumneavoastră! se adresă domnul Ursariu tatălui lui Toma.

– Mulțumesc frumos, dar am multe de rezolvat la magazin astăzi. Deja a trecut jumătate de zi.

Toma zâmbi în sinea lui, știind că tatăl său nu era prea încântat de socializare. Pe cât de jovial și de vorbăreț era maestrul Iosif, pe atât de retras și de timid era Antim, atunci când avea de-a face cu persoane pe care nu le cunoștea foarte bine. Băiatul chiar se întreba uneori dacă așa fusese dintotdeauna sau dacă acesta era rezultatul anilor de izolare petrecuți în palatul subacvatic al Știmei. Cu clienții era amabil și săritor, dar nu reușea să stabilească o legătură cu ei, așa cum făcea bătrânul maestru uleist, întotdeauna la curent cu tot ce se întâmpla în orașel și căruia îi plăcea să glumească și să stea la povești cu toată lumea.

Lui Antim asta i se părea pierdere de vreme și prefera, de câte ori se putea, să-l lase pe tatăl său în camera din față, la vânzare, și să pregătească el rețetele și sticlulele în laborator. Toma se gândi că într-un fel era chiar mai bine așa, pentru că bunicul dădea din ce în ce mai des semne de lipsă de concentrare și de scurte pierderi de memorie, consecință nu atât a vârstei, cât a acelei Nopti de Sânziene, când căzuse sub vraja de amnezie a lelelor.

– O, uitați-vă ce frumos ninge!

Strigătul de bucurie al lui Cotiso întrerupsese șirul gândurilor lui Toma. Băiatul își dădu seama că ajunseseră deja la marginea pădurii. Gerul se îmblânzise

brusc și cerul cernea fulgi mari și pufoși, care se roteau veseli în aer, molipsindu-i pe toți cu voie bună.

– Ei, acum mai trebuie doar să așteptăm primăvara! zâmbi bărbatul cel înalt. Vă mulțumim pentru participare, sperăm că v-a plăcut de amicul nostru blănos! le făcu el cu ochiul copiilor.

– Mulțumim pentru invitație! La revedere! își luară copiii rămas bun.

După străngeri călduroase de mână, mica ceată se împrăștie, iar Ionia și Toma se îndreptară împreună cu domnul Ursariu și Cotiso către casa acestora. Trecuse de ora prânzului și copiii se entuziasmară când simțiră miros de bunătați chiar înainte de a deschide ușa.

Îi întâmpină o femeie în vârstă, cu o față care emana bunătațe și voioșie. Toma remarcă, pentru a nu știu câta oară, că aceasta avea obraji rotunzi și îmbujorați, iar ochi îi erau verzi, mici și veseli ca cei ai fiului și ai nepotului ei. O cunoștea din copilărie pe bunica prietenului său, care îl răsfața întotdeauna cu mâncăruri grozave.

– Ah, Ionia, ce bine-mi pare să te întâlnesc! Cotiso ne-a povestit multe despre tine!

Ionia se trezi strânsă într-o îmbrățișare care mirosea îmbietor a clătite și a zahăr vanilat. De peste umărul bunicii, fata îi aruncă o privire încruntată și întrebătoare lui Cotiso, dar acesta o liniști cu un semn. Fusesse de mult de acord că era mai bine ca familia sa să nu știe că Ionia era o Sânziană și că mai existau și niște Iele rele care îl răpiseră la un moment dat, luându-l drept Toma, nepotul maestrului uleist Iosif.

– Haideți la masă! Sunteți înghețați și cu siguranță vă e foame! îi îndemnă bunica Ilaria, apoi dispăru în bucătărie, acompaniată de zăngănit de oale și clinchet de farfurii.

Cotiso îi conduse în sufrageria care arăta ca un magazin elegant de antichități. Ionia era dornică să studieze fiecare piesă de mobilier, iar domnul Ursariu se oferă imediat să-i furnizeze detalii, mândru nevoie mare de interesul stârnit de achizițiile lui.

– Măsuța asta are peste 150 de ani, iar jilțul din colț, cu tapiseria încă intactă, provine din casa unei familii de boieri moldoveni! îi mângâie el brațul frumos sculptat.

– Sunt încântătoare! spuse Ionia admirativ, aranjându-și cu palmele cozile împletite și foarte lungi, de un negru-albăstrui, care i se desprinseseră din creștetul capului, acolo unde le ținea de obicei prinse sub formă de cunună.

Ochii ei verzi ca frunzișul de primăvară se opriră fascinați asupra bibliotecii masive, din lemn de nuc, care acoperea un perete întreg, până în tavan.

– Ce de cărți aveți! Și ce vechi sunt! exclamă ea în fața volumelor rânduite cu grijă, în ordine cronologică. O! Aveți câteva ediții foarte rare, de la începutul secolului al nouăsprezecelea!

Încântat ca un copil, tatăl lui Cotiso o trase mai aproape de rafturi și începu să-i povestească despre favoritele sale, vorbind repede, în cascade de cuvinte, acompaniate de gesturi largi și iuți.

– Vai, Vlaicu, lasă fata în pace cu vechiturile alea. Important e să te bucuri de prezent, prea multă adâncire în trecut strică! Se răcește mâncarea, poftiți la masă, vă rog! interveni bunica Ilaria, agitându-se în jurul lor, până îi văzu pe toți așezați.

Băieții mâncară cu mare poftă vreo trei feluri de mâncare, în timp ce Ionia se opri după supă cu tăiței de casă, declarându-se sătulă, spre disperarea femeii. Până la urmă, se lăsă convinsă să guste puțin din budinca de macaroane și din cea de orez.

– Las-o, buni, nu-ți face griji, așa mănâncă ea, ca o vrăbiuță. În schimb, Toma mi-a spus că nu s-a săturat și ar mai vrea o porție de șnițele cu cartofi piure! adăugă Cotiso pe un ton șiret.

Toma fu servit din nou în ciuda protestelor și se chină să dea gata măcar jumătate de farfurie, ca să n-o dezamăgească pe bunica Ilaria, care suferea cu adevărat când vedea că mai rămâne ceva din mâncarea ei. Îl călcă însă puternic pe picior pe Cotiso pe sub masă, drept pedeapsă pentru farsa pe care i-o juca de fiecare dată când venea în vizită.

– Potolește-te, Toma, că altfel îi zic că mai vrei o porție dublă și la desert! îi șopti acesta râzând șmecherește.

După o masă atât de copioasă, clătitele calde însemnau mai degrabă o pedeapsă decât o răsplată. Cel puțin așa gândea Toma, care abia mai putu să înghită două clătite mai subțirele, una cu cremă de alune și ciocolată și una cu gem de caise. Ionia se declară

încântată de cele cu dulceață de trandafiri și reuși chiar să mănânce vreo trei, spre încântarea Ilariei.

Cotiso și tatăl lui o făcură fericită în schimb pe maestra clătitorilor, întrucât devorară un vraf întreg din cele cu sos de vanilie și cremă de zahăr ars, considerate specialitatea casei. Chiar și Cronțanilă contribuī semnificativ la diminuarea resurselor de mănncare, înfruptându-se cu mare poftă din niște clătite cu nuci și semințe, pregătite special pentru el.

– Sigur v-ați săturat? Nu mai vreți nimic? întrebă bunica neliniștită. N-ați încercat clătitele cu scorțișoară și înghețată și nici pe cele cu dulceață de nuci verzi.

Mesenii se declarară însă în unanimitate înfrânți. Nu avură puterea să se ridice de pe scaune, așa că începură să povestească, punând-o la curent pe Ilaria cu pățania din pădure.

– O, dacă te-a lins ursul, dragul meu, sunt sigură că e semn bun. În trecut se credea că el își transmitea ceva din puterea lui, în această zi, celor cu care se întâlnește, mai ales copiilor. Oamenii chiar îi puneau în cale bunătăți, precum carne și miere, pentru a-i atrage bunăvoința.

– Da, mama are dreptate! completă tatăl lui Cotiso. Ursul joacă un rol important în multe mitologii. Celții o venerau, de exemplu, pe zeița-urs Artio, iar constelațiile Ursa Mare și Ursa Mică sunt, conform grecilor antici, o nimfă (iubită de Zeus) și fiul său, transformați de geloasa Hera. La noi, numele zeului Zalmoxis se consideră că ar proveni din cuvântul *zalmos*, adică „piele

de urs”, amintind de o legendă care spune că a fost învelit la naștere într-o blană de urs.

– Ei, prietene, acum o să fii puternic ca ursul. Să ai grijă să nu dărâmi banca la școală! râse Toma, bătându-l pe umăr pe Cotiso. Mulțumim, domnule Ursariu, pentru informații, foarte interesante. Se vede că sunteți pasionat de istorie. Vă mulțumim și dumneavoastră, pentru felurile delicioase de mâncare și mai ales pentru clătitele senzaționale! A fost frumos să sărbătorim împreună ziua ursului și ziua clătitelor, dar acum cred că e timpul să ne ducem pe la casele noastre.

– Să mai veniți pe la noi, vă așteptăm oricând cu drag! îi îmbrățișară călduros pe copii bunica Ilaria și fiul ei.

– Îmi pare rău că nu a fost și mama să vă vadă, s-ar fi bucurat mult, dar azi este plecată la sora ei! adăugă Cotiso, mângâindu-l pe Cronțanilă care dormita cu burta plină, sforăind ușurel pe umărul lui.

– Ah, Ionia, era să uit! Am observat că ai fost foarte interesată de o carte anume din biblioteca mea, iar Cotiso mi-a povestit cât ești de pasionată de plante, așa că m-am gândit să ți-o împrumut. Poți să o ții cât vrei tu! îi înmână domnul Ursariu Ionei o carte cu copertă cafenie, cartonată, roasă pe la colțuri.

– *Istории de demult despre ierburi și dihăanii!* Mulțumesc frumos, sunteți foarte amabil! Abia aștept s-o citesc! se entuziasmă Ionia.

Afară ninsoarea se oprise și cerul era iar senin. Ionia strângea fericită cartea la piept, ascunzându-și surâsul sub fularul pufos.

– Știi, Toma, uleiul tău încălzitor este minunat. Cu el pot și eu ieși mai des iarna din casă.

– Mă bucur că ți-e de folos, din păcate nu putem să-l preparăm în cantități mari din cauză că unele ingrediente sunt rare sau greu de procurat. De exemplu, mai avem doar un borcănel de coadă pisată de salamandră din deșertul african și nicio promisiune că vom primi prea curând. Prietenul tatei, Hakim, i-a spus că nu a reușit să-și refacă încă stocul. Mi-ar fi plăcut să scoatem la vânzare acest ulei ca să-l folosească multă lume pe vreme rece, dar, cel puțin deocamdată, e imposibil. Caut, în schimb, ingrediente care să-i mărească durata de acțiune, astfel încât doar două-trei picături să facă față gerului o zi întreagă.

– Nu-ți face griji! Dacă ursul-oracol a avut dreptate, primăvara ar trebui să vină curând și nu voi mai avea nevoie de uleiul încălzitor. Când se îmblânzește vremea, în principiu pe la începutul lui martie, o să avem și primul mare sfat al Sânzienelor anul acesta și vom încerca să aflăm care e obiectul reprezentat de ovalul desenat pe harta ce ar putea reuni neamurile Știmelor, Sânzienelor, Ielelor și Vâlvelor. Am tot vorbit cu Brândușa și Azaleea, dar n-avem nicio idee până acum.

– Până la sfatul Sânzienelor ar mai fi ceva de rezolvat! Destul de urgent chiar. Sâmbăta viitoare este ziua lui Cotiso și ar fi bine să-i luăm un cadou. Încă n-a anunțat dacă și cum se va serba, dar trebuie oricum să fim pregătiți. Temă de gândire...